

Monta vuotta häntä arvostettiin
Kunnes kerran kävikin niin
Että poltti kaikki miljoonansa
Vihoviimeiseen seteliin

Nauroi kauan ja makeasti
Katsoi kansaa ja nauroi niin
Katsoi kansa häneen kyynelsilmin
Ja hänet miltei lynkattiin

Minä en ole tohtori kummoinen
Mutta tiedänpä sentään sen
Että päällisin puolin on potilas
Lähes täysijärkinen
Hän sanoo ettei tahdo edes olla tätä rotua
Kun muu väki hississä monistuu hän
Selän kääntää ja katoaa

Tätä joutilasta kavahtakaa
on säröjä sielussaan
Ei vaadi, tahdo, kadehdi,
ei kumarra mitään johtajaa
Tätä joutilasta kavahtakaa,
se ei kuulu maailmaan
Vain laiskan läksyjä kantaa
ja niitä kalloosi kaivertaa

Lapsi joka usein hymyilee silmissänne on suloinen
Vaan jos nauraa vanhalla iällä niin on vajaaälyinen
Minä en ole tottunut suremaan vaikka potilaat pois kuolee
Mutta käypää rahaa jos poltetaan se ajatus kyllä häiritsee

Tätä joutilasta kavahtakaa on säröjä sielussaan
Ei vaadi, tahdo, kadehdi, ei kumarra mitään johtajaa
Tätä joutilasta kavahtakaa, se ei kuulu maailmaan
Vain laiskan läksyjä kantaa ja niitä kalloosi kaivertaa

Tätä joutilasta kavahtakaa on säröjä sielussaan
Ei vaadi, tahdo, kadehdi, ei kumarra mitään johtajaa
Tätä joutilasta kavahtakaa, se ei kuulu maailmaan
Vain laiskan läksyjä kantaa ja niitä kalloosi kaivertaa